

ROTEM

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

LISTOPAD 2009/ROČ. 2

ÚVODNÍ SLOVO

Ani jsme se nenadáli a máme tu listopad. Na jednu stranu měsíc plný mlhy, studených sychravých dní, deště a prvních mrazíků, ale na druhou stranu je to měsíc barevného listí, barevných lesů. Myslím, že bychom neměli propadat truchlivé náladě, ale dívat se na to pozitivně. I mlha dokáže být krásná. A tak to je i v životě, měli bychom hledat ty pozitivní stránky. Doufám, že k pozitivnímu myšlení vás naladí i toto číslo Totemu. Je plné článků a hlavně fotek je více než jindy.

Nejdříve vás čeká téma čísla, pro které jsme tentokrát zvolili skautský kroj. Je to jedna z věcí, kterou má každý skaut, ale možná o něm mnoho nevíte. Snad to pro vás bude zajímavé čtení.

Ze střediskového dění si můžete přečíst zápis z podzimního ohně a brigády, která

mu předcházela a samozřejmě prohlídnout fotky. (Více fotek bude k vidění v galerii na webu: www.dobruska.cz/junak).

Oddíly v říjnu využily posledních teplých dní a vydaly se do přírody na výpravy. Kam, to se dočtete dále. Mimo to také každý týden schůzkovaly a i ze schůzek jsou k přečtení zápisy.

Další v pořadí je článek od vedoucího střediska o tom, jak se opravoval skautský baráček č.p. 512. Na první pohled je vidět nová fasáda, ale bylo toho mnohem víc. Musíte ale uznat, že nový kabát klubovny je velmi zdařilý.

Tip na výlet je tentokrát na delší túru po slovenských horách. Je psán formou deníku, takže i kdybyste zrovna nemohli nebo netoužili vyrazit na třídní túru,

je pěkné si článek přečíst, protože v něm najdete i příhody z cesty a osobní zážitky.

Aby těch výprav nebylo málo, máme pro vás v rubrice Stalo se nedávno výpravu na Hrádovecké vrtule z mohykánské kroniky z roku 2000.

Už se pomalu blížíme ke konci, ale rozhovor jsme si nemohly odpustit. Tentokrát nám na otázky odpověděla a o své skautské zážitky se podělila blondáta vedoucí od světlušek. Čtěte na straně 20.

A to je už opravdu všechno. Přeji příjemné čtení a dobrou náladu do celého měsíce!

Štaflíčka

Obsah Totemu

2 -	Úvodní slovo	20 -	Rozhovor s ...
	Obsah Totemu		... Šárkou Šteflovou
3 -	Téma čísla	22 -	Skautský rok 2009/2010
	- Skautský kroj		- Plánované akce
5 -	Střediskové dění	24 -	Poslední strana
	- Podzimní oheň		- Uzávěrka, V příštím čísle, Tiráž
	- Meďátka	25 -	Citát
	- Světlušky		
	- Slunečnice		
	- Mohykáni		
	- Nová fasáda klubovny		
16 -	Tip na výlet		
	- Malá Fatra		
19 -	Stalo se nedávno		
	- Kronika Mohykánů		

TÉMA ČÍSLO

SKAUTSKÝ KROJ

Dnes vám přinášíme téma ryze skautské, protože jeden z prvků, které spojují každého skauta, je kroj.

Kroj je jedna z nejviditelnějších věcí, která prozrazuje příslušnost ke skautskému hnutí. Má podobnou funkci jako uniformy pro letce, vojáky, policisty, kapitány, hokejisty a ještě jednu další - chceme ukázat světu, že k sobě patříme a že sdílíme stejné hodnoty. Možná jste se někdy setkali s pohrdáním od okolí kvůli našemu „stejnokroji“, ale kdo zná důvody nošení skautského kroje, měl by naopak být hrdý a ne se stydět.

Části kroje

Začněme základními částmi kroje, kterými jsou od počátku košile a šátek. Ke skautskému kroji se dále pojí příležitostné a doplňkové součásti. Jak udává krojový řád, základní součásti mohou být při některých akcích nahrazeny příležitostnými součástmi jako je např. slavnostní oblek pro činovníky, krojové triko, halenka a příležitostný šátek. Doplňkové součásti dotvářejí

podobu skautského kroje, jejich nošení je dobrovolné. Patří mezi ně kalhoty (doporučené jsou jednobarevné tmavé), pokrývky hlavy, opasky a další.

Cesta k dnešnímu kroji

Původní verzi kroje byla údajně khaki košile, krátké kalhoty, klobouk se širokou střešou, šátek a skautská hůl. V dnešní době se kroje v různých státech světa výrazně liší především barvou košile. V Čechách se barva změnila z původní tmavozelené na dnešní pískovou. V jiných státech byla proměna ještě pestřejší. Pokud bychom se podívali např. do Anglie, tam mají modré košile, v Rakousku tmavě červené a od holandských skautů známe kroje zelené.

Nynější kroje

Jak už jsem zmínila, u nás máme nyní kroj pískové barvy, jehož podoba je z roku 2000. Předtím byly oficiální košile tmavší pískové až medové barvy, neoficiálními, ale velmi rozšířenými potom byly šedozelené armádní košile. Od roku 2005 jsou oficiální košile pouze košile pískové barvy jednotného střihu.

(Léta 2000-2005 byla přechodným obdobím.) Také se u nás můžeme setkat s tmavě modrými košilemi u vodních skautů.

Podle barvy šátku a šňůrky k píšťalce rozlišujeme, ke kterému oddílu skaut patří.

Oddíl	Šátek	Šňůrka
Vlčata a světlušky	žlutý	žlutá
Skauti a skautky	hnědý	zelená
R+R	hnědý	červená
Činovníci	modrý s hnědým okrajem	bílá
Oldskauti	modrý *	tmavě modrá

* Naši oldskauti nosí šátek v národních barvách.

Dále jsou na kroji různé nášivky a odznaky, ale nechci se pouštět do jejich rozebírání, protože jich je opravdu velké množství a navíc má každá nášivka na kroji svoje přesné místo. Zmíním jen nejdůležitější, jako je slibový odznak (nad levou náprsní kapsou), domovenka (na levém rukávu), domovenka ČR (nad pravou kapsou) a nebo znaky celosvětových skautských organizací WOSM, WAGGGS a ISGF (na pravém rukávu). Pravdou je, že v našem středisku si na odborky, odznaky a další nášivky moc nepotrpíme a proto je tento výčet pro dobrušského skauta i neskauta celkem dostačující. :-)

Jaké jsou důvody, proč ho nosíme? K čemu dnes kroj slouží?

POCIT SOUNÁLEŽITOSTI: kroj nám všem připomíná, že patříme ke stejnému hnutí, že „jsme jedné krve ty i já“ (citát z Kiplingovy Knihy džunglí). A zároveň může být v určitých situacích i prostředkem k posilování schopnosti jít proti větru.

SYMBOLICKÝ VÝZNAM: skautská košile by nám měla být symbolem drátěné košile, ve které rytíři v brnění na koni vyjíždějí do boje se zlem a nespravedlnostmi světa, mezi nimi i náš patron sv. Jiří.

REPREZENTATIVNÍ: kroj nosíme, když chceme dát okolí najevo, že jsme skauti; že se společně i jednotlivě hlásíme ke hnutí, které má za hlavní cíl zlepšit svět.

SLAVNOSTNÍ: kroj máme na sobě ve chvílích, kdy chceme vzdát něčemu úctu; vlajce, okamžiku... a vzdáváme úctu právě i kromě.

Doufám, že jste se dozvěděli o kroji něco nového a až bude další středisková akce, že ho budete nosit s patřičnou hrdostí.

Štaflíčka

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

BRIGÁDA A PODZIMNÍ OHEŇ

Zcela objektivně neobjektivní zpráva o Podzimním ohni 2009

aneb

Jak jsme si hezky uklidili klubovny

(podle nařízení* Štafličky ze dne 26.10.2009 sepsáno téhož dne Petrem Poláčkem sr., stále ještě vedoucím střediska...už skoro zoufalým...)

Tak nám ten školní (a tudíž i skautský) rok zase pěkně začal. Za to slovo „pěkně“ si může každý dosadit pojetí, jaké chce. Například počasí bylo skutečně velice pěkné, tím myšleno slunečné a suché. Což byla ovšem jediná záchrana s ohledem na to, že při rekonstrukci fasády, drenáží a kanalizace jsme nabrali skoro měsíc skluz. Takže místo na konci srpna jsme doklohnávali terénní úpravy už za plného provozu na konci září, tedy těsně před Podzimním ohněm, který již několik let považujeme nejen za oheň zahajovací, ale hlavně za oheň náborový, tedy veřejně přístupný... Za to zpoždění ale zas až tak nikoho moc vinit nemůžeme. Oproti předpokladům jsme museli dělat nějaké práce navíc – tou nejdůležitější asi bylo to, že když se začaly obkopávat základy

baráčku č.512, tak jsme zjistili, že vůbec není napojen na kanalizaci. A suď Bůh, kde v základech končila desítky let ta hovínka a voda z umyvadel... (Ještě že se tam moc nesplachovalo a nemýlo, že?).

Na jedné straně štěstí, že prostředkem areálu – od lip cca pod ohništěm a dál za jasanem – vede ve třímetrové hloubce obecní kanalizace, takže se tam mohly zaústit jak odpady, tak meliorační základový drén.

Na druhé straně zase hrůza, když si uvědomíte, jak těžké bag-

ry likvidují náš těžce zkoušený trávník. A tam, kde srdnatě bojovaly s osudem nejotužilejší z otužilých travin, se prostírá hliněná pláň! – A ne jen tak ledajaká: - místní dobře vědí, že dobrušská cihlářsko opuková hlína je jako skaut – Věrná a Oddaná. Ta když se na podzim nalepí na boty, tak se nepustí ani na jaře...

Takže z hliněných důvodů byly letos i v eškeré náborové omezeny na minimum. (Nehledě na to, že i tak se dobrých dětí hrne kupa a za chvíli by nám došli vedoucí). Takže exkurze dětí z mateřských školek a školních družin do kluboven a na buřtově vycházky byly pro letošek zrušeny a i podzimní oheň jsme pojali pouze jako vnitřní skautskou akci pro členy, rodiče a přátele. Nikde jsme proto neprováděli žádnou halasnou propagaci jako v minulých letech, protože do posledka jsme nevěděli, jaké bude

* Pozn. redakce: Nejednalo se o nařízení, nýbrž o požádání. :-)

– s ohledem na bláto – počasí. Ty nejhorší celohliněné úseky jsme sice oddělili páskou, aby zasetou travu běhači nerušili, ale stejně – anebo právě proto – by se do areálu nevešla ani polovina lidí. A už jen pro nedostatek místa jsme museli redukovat počet dětských atrakcí na polovic. (Nevadí – aspoň nezevšední).

Nicméně – sv. Jiří se sv. Petrem asi skutečně mají skauty rádi – počasí v sobotu bylo nejen suché, ale i relativně teplé, takže nejenže se nepřestěhovala hlína z areálu do kluboven a bytů, ale dokonce jsme mohli dopoledne krásně uklidit všechen nepořádek po stavbě uvnitř i vně kluboven. Dokonce i komplet umýt okna (jenom na konírenské jsme zapomněli) a dokonce opořízovat několik desetimetrových týpkových tyčí na Giganta.

Veliký dík patří nejen skautům a vedoucím, ale i oldskautům, bafuňářům a věrným rodičům, kteří přišli pomoci. Veliký dík všem, kteří myli okna (viď oldskaute Karle Dismane?), dík těm, kteří stejně hrdinně sterilizovali hajzlíky (viď Weyre?), sláva těm, kteří ostošest zametali a prachem průdušnici sytili (viď Haničko?), a vůbec všem, kteří stěhovali a rovnali všechno možné (viď, Oto?) .

Zejména – a to ještě nutno zdůraznit – bylo potěšující vidět, jak se například mladší vlčata umí postavit k práci. Třeba Matěj Stodůlka – okna myl tak, že by mu možná leckterá starší skautka nestačila...

Zkrátka – díky všem vč, svatého Petra jsme měli již v poledne krásně uklizeno, takže ta točená limča, burty i zábava byly více než zasloužené.

I promítání z táborů bylo pro mnohé příjemnou připomínkou – i když většina bude dojatě vzpomínat na svůj první tábor až za nějaký ten pátek...

Oheň tentokrát – netradičně – zažehnul člen střediskové rady

Pýtý a Kamča – slušelo jim to. A je nutné tradice nejen udržovat, ale i obnovovat jejich co nejvyšší úroveň – ať mají malí co napodobovat...

I muzikantů se sešlo dostatek. Nejvíc bylo kytar – Efka, Skotík, Bendži a - letos poprvé a určitě

ne naposled – i Jirka Kocháč. K tomu Pýtýho housličky, Ondrovo Pulcovo Hulcovo basa a Vaškovo pískalka (či jak se ta flétnová funěra jmenuje) – dobré to bylo. A slušné. Dobré.

Dobry oheň pro dobré lidi. A děti zvlášť...

Přejme si proto, aby teplo tohoto dobrého podzimního ohně hrálo a zářilo v srdcích všeho lidu skautského alespoň do příštího jara, kdy vzplane Oheň Jarní, oheň výroční, oheň 90 let skautingu v Dobrušce.

ODDÍL MĚDÁTEK

Výprava na Nový Hrádek

24.10.2009 se Mědátka vypravila na svou 1. výpravu za tento rok. Cílem trasy bylo dojít z Rokole až na Nový Hrádek. Nutno podotknout, že všichni byli plni energie, která se nechtěla ani tro-

chu vyčerpat. Takže jsme začali i pořádnou bitku s meči (klacky J). Společně jsme navštívili hrad Frymburk. Dokonce jsme jezdili na koni. Kikina na svou kůži pocítila jaké to je, když si koník splete mrkev s palcem a já zase pocítila, jak je těžký kůň, který si

jedno kopyto „odloží“ na nohu J.

Za všechny asi mohu říct, že tato výprava se nadmíru vydařila. Děti byly nadšené a myslím, že si odnesly plno zážitků.

Viky

ODDÍL SVĚTLUŠEK

První říjnová schůzka proběhla ve znamení příprav na zítřejší Podzimní oheň. Vybraly jsme dvě bajky – o Myšce a slonovi a Bajku o křečcích a krokodýlovi. Každý si mohl vybrat roli, jaká mu nejvíce seděla a pak si každá udělala svůj vlastní scénář a zkoušely jsme. Také jsme se dohodly, jaké kostýmy si na zítra přineseme.: -) V první bajce pod taktovkou Kokiny a Skotíka účinkovala Ela s Šájou jako slon, Hanička s Luckou jako myšky šibalky a Kristýnka dělala vypravěče. Myšky slona ošálily, protože si byly k nerozeznání podobné a slon nemohl uvěřit, že by ho taková malá myška, kterou ani nevidí a málem by ji zašlápl, mohla přeskochit! Z čehož plyne poučení, že „kdo je větší, nemusí být vždycky chytřejší“.:-) V druhé bajce jsme se dozvěděly, že „každý problém má své řešení“ a to, když došlo k velkému stěhování křečků (obě Báry, Káťa K., Jája, Klárka, Anetka...) po požáru pole se slunečnicovými semínky. Křečkové se rozhodli najít pole jiné, ovšem na cestě je překvapil velký tlustý krokodýl v podání Johan-ky a Marušky. Křečkové ve svém zděšení vyšplhali na nejbližší strom (Kokina) a tam se třásli o život. Ovšem, když krokodýl neodcházel, začali křečkové ve strachu z krokodýlových výhrůzek obětovat jednoho kamaráda za druhým... Obětovali a obětovali, až zbyl nejposlednější křeček - ten nejchytřejší a nejsilnější. A samozřejmě krokodýla obelstil! Vrazil mu do tlamy tlusté poleno a potom vyvedl všechny své kamarády z krokodýlova břuchu.: -) - Je tedy krásné vidět, že každý problém své řešení opravdu má.: -) Na závěr schůzky jsme si pověděly něco o světýlkách (světluškovské odborky) a holky si na příště mají vybrat tři, které je zaujaly.

Co se týče Podzimního ohně, sešlo se opravdu mnoho a mno-

ho lidu, zpívalo se, povídalo, ale největší úspěch slavily scénky. : -)Meďátka neohroženě zpívala, vlčata stavěli v Kocourkově hranici, ale ani jednomu z kocourkovských „gangů“, se to nepovedlo:-D.- „Co byste čekali, vždyť je to Kocourkov!“ jak řekl Tvaroh.: -) Skautky měly připravený vtip a vzpomínkovou písničku na tábor a skauti parodii na vyšetřovací praktiky FBI, které sice byly celkem pochybné, své ovoce však přinesly a nakonec byl pachatel úspěšně odhalen!

Šestá schůzka se konala na hřišti za ZŠ Fr. Kupky. Holčičky se rozdělily na družinky a bojovaly o další botičku pro svoji stonožku. Hrály jsme vtipnou oblékací-štafetovou hru, při které se holky vyřadily a stačily se i pořádně vykřičet, jak mohutně podporovaly své běžce!:-) Každý obětoval jeden kus svého oblečení, které se potom dalo v dostatečné vzdálenosti od startovací čáry. Na „ted“ musela vždy jedna Babočka a Liška vyběhnout, zahrabošit v hromadě, najít svůj „šik kousek“, obléknout si ho a co nejrychleji běžet zpátky, aby mohl běžet další. Z Lišek běžela dvakrát Markétka, protože jich bylo méně a i přesto, že běžela snad rychleji než tryskomys, zvítězili o pár sekund Babočky! Potom se holky staly na chvíli myškami, které opouštějí svou díru, když nikdo není doma.: -) V praxi to probíhalo jako Škatulata škatulata, hejbejte se!, jen jsme křičely: „Všechny myši z díry ven!“ Po každé jsme se pohybovaly jinak, takže to byla velká legrace.: -) Po návratu do klubovny jsme si už jenom kreslily, abychom měly hezkou nástěnku.

Na schůzce, která se konala 16.10. čekalo holky velké překvapení. V sobotu 10.10. (symbolicky:-P) jsme se totiž vypravili se Šárkou, Petrem a Zelím do našeho krajského města na velký nákup.

Totíž – pro krbová kamna, která jsme umístili (ehm.. Petr a Zeli umístil O:-)) do naší klubovny. **Tímto bychom tedy chtěly středisku moc poděkovat**, protože to byla velká investice a osobně jsem nečekala, že to „dopadne“ a ještě „tak rychle“:-D Nejenom, že nám už nikdy nebude zima:-), ale můžeme se koukat do ohně díky obrovskému okénku, takže nás světlo a teplo bude hřát i uvnitř.: -) Holky z toho měly malý-velký šok (někomu ale také celkem trvalo, než si uvědomil „co je tady nové“:-). Každopádně roztáhly jsme si v klubovně koberec a jaly se do kreslení barevných koleček, do kterých jsme na úplný závěr schůzky psaly, co nám ta která barva připomíná. (Hru jsme však nedokončily z důvodu návalu rodičů a rychlých odběhů na autobus.: -), ale zpět na začátek schůzky...) Maruška vybrala, který zápis z kroniky si přečteme, povídaly jsme si a... byla by to opravdu velmi komorní schůzka, když uvážíte, že na schůzky chodí dvacet světlušek a nyní se jich na koberci povalovalo tak tak šest, když v tom přišla s mírným zpožděním Markétka i s maminkou s tím, že venku čeká ještě dalších deset promrzlých holčiček. – Na kole jsem výjimečně neprijela, holky přijaly za svou nepotvrzenou informaci „že je zamčeno“, ale aby někdo vzal za kliku už nikoho nenapadlo, tak trpělivě vyčkávaly.: -) Najednou tedy byla plná klubovna a my s Kafkou nevěděly co dřív, ještěže přišla Kokina! Proběhla kontrola KPZ, ujasnily jsme si, „když je ta výprava a co s sebou“, no a vrcholem schůzky byla rafinovaná hra na Mrkacího vraha. Bylo ovšem těžké nemrkat, když člověk nebyl vrah, takže jsme si užily svoje a vrahové byli chvílemi všichni.: -) Hra holky maximálně nadchla, ale schůzka už se chýlila ke konci, takže zase někdy jindy, holky, jo?

Fotky z výpravy

A v příštím Totemu se můžete těšit na autentické zážitky světlušek z naší první výpravy, která se konala poslední říjnový víkend!!:-) Howgh. Skotík

Zakreslování mapy

Zakreslování mapy

U Prázovky

Soutěž o nejkrásnější chlebíček

Myší ocásky

Vysvětlování pravidel

ODDÍL SKAUTEK

Měsíc říjen utekl a s ním i další čtyři družinovy. První se konala 5. října. Poprvé v tomto roce se na schůzku dostavila i Týna, která se vrátila z Anglie, a tak se s ní všechny holky vítaly a vyptávaly se, jak se měla. Potom jsme holkám rozdaly zvadla na výpravu, která byla naplánována hned na nadcházející sobotu, tedy 10.10., a pak už se mohlo pořádně začít. Holky totiž čekala hra, při níž Ssobi vybojovaly první stříbro. Hra začala tím, že si holky zavázaly oči a posadily se do kruhu. Postupně si posílaly různé věci, které měly po hmatu poznat a zapamatovat si, jak jdou za sebou. Poté si oči rozvázaly a rozdělily se na skupinky. Po klubovně měly rozházené lístečky s těmi věcmi. Měly všechny najít a správně seřadit. Za každou věc byl bod a za správné pořadí druhý. Samozřejmě vyhrála ta skupinka, která měla více bodů. Poté jsme zaúkolovaly Minimogice, který přišel původně jenom něco donést Viky, aby nás vyfotil... a tak po roce vznikla další naše společná fotka z družinovy. Snad jich však tentokrát bude víc. Moc času nezbyvalo a dojíždějící holky už musely běžet na autobus. Ještě jsme se v rychlosti dohodly, co kdo přinese na další schůzku, protože nás čekalo pečení, holky si rozebraly posledních pár bonbonů od Týny z Anglie a s pozváním Minimogice na pizzu jsme se rozprchly zpět do svých domovů.

10. října se konala výprava. Víím, že jsem asi slíbila, že se o

ní v tomto čísle něco dozvíte, ale jelikož jsem se nakonec neúčastnila, tak to nemohu splnit. Jediné, co můžu prozradit je to, že se holky pohybovaly v okolí Nového Města nad Metují (jako např. v Pekle), počasí neměly zrovna ideální (tuším, že ten den pršelo), ale podle toho, co říkaly, si výpravu i přesto zřejmě užily. Ale jestli chcete vědět více, budete se muset zeptat přímo jich:)

Jak už jsem naznačila, 12. října nás čekalo „kuchtění“, konkrétně pečení pizzy. K této schůzce tedy není moc co dodávat. Peklo se, povídalo a vyráběl se kalendář na další rok, abychom věděly, kdy má kdo narozeniny a vůbec co se kdy děje. Pak se pizza (mimochoodem, byla výborná) snědla, kalendář pověsil na stěnu, umylo se nádobí, utřely stoly a mohlo se jít zase domů. Na tuto družinovu se dostavily i tři pozvaní skauti a to Minimogic, Vlasta a Weyr, kterým pizza taky chutnala, z čehož měly holky určitě radost.

19. října holky čekalo uzlování, čímž jsem je zaručeně moc nepotěšila. Jelikož však neměly moc na výběr, chopily se svých uzlováků a všechny uzle aspoň trochu procvičily. Určitě to nebude na škodu, jelikož je v jednom z dalších měsíců čeká tzv. Mistryně uzlování. Aby holky nebyly tak otrávené, dostaly čokoládu, kterou ovšem nemohly jen tak sníst, ale zahrály si hru, ve které mají házet kostkou a kdo hodí šestku, musí si co nejrychleji navléct rukavice, čepici a šálu,

vzít příbor a pomocí něho pak může čokoládu okusit. Když však mezitím hodí šestku někdo jiný, má ten před ním smůlu. Mezitím jsem si je postupně brala po jedné k sobě a měřila časy, za které stihly uzle udělat, aby se mohly mezi sebou porovnat, i když zatím nanečisto.

Na poslední říjnové družinovce, která proběhla 26., se nás moc nesešlo, a tak jsem pozměnila plány a místo větší hry na družinky si holky zahrály Kris Kros. Jelikož už je v klubovně trochu chladněji, ujmula se Papája s Dančou vaření čaje, který nám opravdu přišel k chuti. Když holky zdoluhavé skládání slov přestalo bavit, zahrály jsme si ještě hru Empatie, při které jsem jim říkala různá slova a ony měly napsat první věc, která je napadla. Například když jsem řekla voda, tak je napadlo třeba moře. Slova si psaly a na závěr četly a zapisovaly si body. Bod získaly, když slovo, které je napadlo, napsal ještě někdo jiný. Za každého člověka se stejným slovem měly tedy bod. Po této hře se pomalu umyly hrnky od čaje, zamkly klubovnu a šly domů..

Toť vše z měsíce října, o dalším dění zase příště...

Kamča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Říjnový měsíc začal pro Mohykány trochu netradičním programem. Jelikož se 3.10.09 konal Podzimní oheň a každý oddíl si měl připravit nějakou tu scénku, bylo jasné, co se bude celou schůzku dělat. Po dlouhých dvou hodinách vymýšlení a zkoušení bylo zřejmé, že se v sobotu opravdu předvedeme. Jestli tomu tak bylo, to už musí posoudit nezávislí diváci.

Další schůzku jsme se přesunuli ven, konkrétně na Trojici. Tam jsme si zahráli starou, ale málo hranou hru s názvem Čáp ztratil čepičku. Jelikož to všichni znáte, nebudu vám pravidla vysvětlovat. Jasně je to, že asi po půl hodině to všechny přestalo bavit. Pro tento případ jsme samozřejmě měli v rukávu nějakou tu další hru. Volba padla na Pašeráky. Rozdělili jsme se na dva týmy, z nichž jeden měl za úkol propašovat lahve přes les, který okupoval druhý tým. Prostě klasická hra s klasickou výměnou stran v polovině hry. Po této extrémně záživné hře jsme si dali jednu extrémně drsnou – Lesní vybíjenou. Jak už název napovídá, jednalo se o klasickou vybíjenou, jenom místo na louce se to hrálo v lese. Nutno říci, že už začala být tak trochu tma, což trochu dodalo na extrémnosti. O půl sedmé jsme hru ukončili a odebrali jsme

se do svých domovů.

Hned druhý den, jsme se vydali na tradiční flusačkovou výpravu na Hejdu. Účast byla rekordní: 13 Mohykánů, 2 vedoucí + zvláštní host pan Vlastimil „Vlasta“ Jelen. Hned po příjezdu do Dědova jsme se vydali ke kempu, kde jsme se rozdělili na dva týmy a začali jsme hrát. Téměř dvě hodiny všude létal hrách a každou chvíli se někdo běžel nabít. Celkem jsme stihli dvě hry a myslím, že celkem podařené, ale protože nás tlačil čas a chtěli jsme ještě prolézt kanalizaci, museli jsme bitvu ukončit. Po prohlídce kanalizace a okolních skal ještě Tinek vytáhl lano a slanili jsme si jednu stěnu. Mezitím začalo trochu krápat, ale to už nám nevadilo, jelikož jsme museli běžet na vlak. Ten jsme nakonec stihli a to jenom proto, že měl zpoždění. Nakonec jsme dojeli do Opočna, kde už na ně které čekal odvoz, kterým jsme se dostali do Dobrušky.

Následující pátek chyběl MM, takže veškerý program byl na Tinkovi. Ten to nakonec vyřešil vcelku husarsky. Martin přinesl hru s názvem Aktivita. Kdo chce vedet pravidla, ať se obrátí na výše jmenovaného. Jelikož to je zdoluhavá hra, zabrala celou schůzku.

Poslední říjnová schůzka se konala 23.10., jelikož o týden později byly podzimní prázdniny. Tuto schůzku se řady Mohykánů opět trochu zvětšily, tentokrát o Jakuba. Naopak starší členové nějak nedorazili, respektive dorazili s půlhodinovým zpožděním z důvodu vlčácké schůzky. Odebrali jsme se tedy za gymnázium, kde jsme si zahráli hru na Království. Pravidla jsou vcelku jednoduchá. Vezmete několik kamenů, jejichž počet se rovná počtu hráčů a rozestavíte je po obvodu čtverce, kterému jedna strana chybí. Na místo chybějící strany položíte pouze jeden kámen. Ten představuje stanoviště krále. Zbylé tři strany představují stanoviště obyvatel, měšťanů a šlechty. Pak se hází míčem podobně jako při Vybíjené. Pokaždé, když někdo míč nechytí, musí pro něj dojít a tím pádem se jeho místo stává volným a ostatní se na něj snaží dostat. Úkolem této nekonečné hry je samozřejmě dostat se až na místo krále a tam vydržet co nejdéle. Hráli jsme dlouho, ale nakonec nás přeci jenom tma vyhnala zpátky do klubovny. Takže nashledanou v listopadu.

NOVÁ FASÁDA KLUBOVNY

Co nového u skautů

aneb jak opět zkrásněly klubovny

(zpráva pro tisk a pro všechny dobroušské skauty, rodiče dětí a přátele)

Jen málokdo, kdo se v létě pohyboval v horní části Dobrušky – konkrétně ulicí Domašinskou na okraji sídliště Hečmandy – by přehlédl, že skauti u kluboven zase usilovně budují. A to hlavně o prázdninách, když se ve skautské základně objevily míchačky, lešení, kupy písku, sudy vápna, bagry a další různá mechanizace a stavební rápelí.

A zatímco děti na táborech honily trpaslíky, putovaly za zvířátky či bojovaly se středověkou verbeží, tak okolo klubovní vilky čp. 512 (to je ta pozdně secesní, z roku 1911), vyrostlo lešení a dělníci, spolu se skautskými brigádníky) se pustili do rekonstrukce historické fasády, následované odvodněním základů a sklepa...

Připomeňme, že tato budova – jedna ze dvou ve skautském areálu – byla původně před 1. světovou válkou projektována jako „rodinný domek pro odborného učitele p. Fr. Netíka“. Místo sídliště byly okolo pouze zahra-

dy a luka, žádný obchvat od nynějšího Penny marketu k Benzině neexistoval, takže mezi hospodářskými budovami, lemujícími „výpadovku“ od Dobytčího trhu (což je cca dnešní Laichterova) směrem na Domašín, musel Netíkův domek vypadat skutečně pěkně. Rozlohou sice nevelký, ale se všemi římsičkami, šambránami, zdobeným trámovím a vůbec zdobnými prvky doznívající secese jistě vzbuzoval zasloužený obdiv.

Bohužel nic není navěky. A tak jak šel čas, krása domku uvadala. A nejen krása, ale celkový technický stav včetně statiky. Žádné technologické postupy nemohou zvítězit nad zubem času, natož tehdejší - prvoválečné. A to zejména po desítek let totalitního temna, kdy nebylo nic k sehnání, kdy všechno byl problém. Nemáme sice ve skautských archívech vlastnickou či údržbovou genezi domku, ale víme toto: poslední desítky let před sametovou revo-

lucí v roce 1989 domek chátral, a to zásadním způsobem. Budovu, známou tehdy pod jménem „Hrnčířova vila“ získalo Město (tehdejší Městský národní výbor – MNV), který ji určité období provozoval jako dočasnou školní družinu. A podle plánu výstavby sídliště měl být na počátku 90. let i tento secesní domek, stejně jako i ta druhá skautská budova (tehdy také skoro ruina) zbourán. Ale totalitní megalomanské plány ta sametová revoluce přerušila. A díky tehdejšímu porevolučnímu (relativně slušnému) vedení města byly obě budovy (byť vybydlené, zanedbané, čili skororuiny) převedeny junákům, stejně jako desítky let předtím byly vždy před zbouráním propůjčovány obdobné objekty pro pionýrské schůzky.

Nezměrným úsilím obrozeneckých skautů pod vedením dnes již zesnulého Jaroslava Vavrušky a jeho pravé (stále aktivně působící) ruky Josefa Čížka, bylo v devadesátých letech rekonstruováno na klubovny ono hospodářské stavení čp.476 (to je ta budova blíž k horám), co je teď nad bývalým chlévem nápis „konírna“ a nově zavěšená hlava koně. Na zásadní rekonstrukci druhé budovy nezbylo tehdy sil ani peněz. Proto se alespoň opravily nejhorší problémy se za-

Docela fuška ve dvou metrech

Nejdřív se to všechno muselo otlouct.

tékáním střechou a rozmrzlými komíny, byla vyměněna vnitřní elektroinstalace i několik oken, která vypadla. Bohužel topit elektřinou byl drahý nesmysl, protože všechno zdražující teplo utíkalo starými okny „pánubohu do oken“, při větším větru padaly tašky ze střechy a při jarních táních nebo po větších deštích si mohly děti pouštět ve sklepě lodičky...

V posledních letech nám přitom stále vzrůstala potřeba dalších prostorů (alespoň k nám – do skauta – se poslední roky každoročně „hrnou“ další desítky dětí – hlavně těch nejmenších, kterým říkáme Meďátka a které mají právě v této vilce svou základnu, stejně jako dívčí oddíly, oddíl oldskautů a kočárkové matky). Proto středisková rada již po posledních skautských volbách rozhodla, že s objektem se musí něco udělat. Tedy alespoň udělat novou střechu (aby do objektu neteklo a nepadaly tašky), vyměnit okna (aby se vůbec dalo zatopit), prošroubovat zdi (aby dům nepraskal), nahodit novou fasádu (aby objekt nestrašil) a odvodnit základy (aby do sklepa

neteklo a vlhkost nevzlínala do kluboven). A povedlo se: sice nadvakrát, tedy ve dvou porcích (neboli ve dvou letech), ale nakonec se skutečně podařilo u uznalých mimoměstských institucí a organizací (viz Poděkování níže) sehnat potřebných více než milion korun dotací a objekt „dát do puců“. A nejen to: dnes již je domek pořádně napojen i na kanalizaci, do sklepa neteče a dokonce již i tráva na terénních úpravách se zazelenala.

A jak to skutečně vypadá, to posuďte sami, až půjdete okolo. Jistě nám dáte za pravdu, že domek už nejenže nestraší, ale podle názoru řady kolemjdoucích dokonce zdobí přechodový pruh mezi sídlištěm a vedlejší městskou památkovou zónou. Konec konců dvě stovky dětí, rodičů a přátel měly možnost nový facelift budovy osobně prozkoumat již při Podzimním ohni v sobotu 3.10.2009. A pokud to kohokoli zajímá, milerádi jej přivítáme a uspořádáme exkurzi do všech našich krásně uklizených a milých kluboven. Stačí zavolat 602 403 669 (ing. Poláček).

Poděkování

Junácké středisko Dobruška děkuje touto formou všem institucím, firmám i osobám, které ke zkrášlení klubovní vilky čp.512 v Domašínské ulici v létě 2009 přispěly. Jmenovitě děkují skautské Dobrušské děti **Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy** (vč. junáckého ústředí) a **Králo-**

véhradeckému kraji, kteréžto instituce velmi významným podílem akcí finančně podpořily.

Dobrušští skauti děkují dále všem dalším sponzorům z řad firem i fyzických osob, které napomohly rekonstrukci penězi, naturálně či rukama. Jmenovitě děkuje středisko zejména firmě **STAVOS Dobruška** za vstřícný přístup k řešení víceprací bez navyšování ceny a **Kamenictví Kubala** za krásné pískovcové schody.

Vedoucí střediska také děkuje touto formou i všem **skautům, činovníkům a rodičům**, kteří přiložili pomocnou ruku k dílu – od vlastních prací, přes terénní úpravy až po závěrečné úklidy a mytí oken. Jmenovitě a za všechny je skládán osobní dík Dušanovi Cutiňovi – Knorrovi za to, že aktivně a s nadšením vyrobil šablonu a krásně namaloval lilii na fasádu, a Haničce Friedové za to, že krásně zametla půdu (a co nezametla, to vydýchala – odhadem asi 8 až 10 kg polétavého prachu).

Jménem Střediskové rady Junáka Ing. Petr Poláček

Pro srovnání, jak to vypadalo dřív a jak krásně vypadá klubovna teď.

TIP NA VÝLET

PRODLOUŽENÝ VÍKEND NA MALÉ FATŘE

V každém roce se setkáváme s tzv. prodlouženými víkendy. Buď si je uděláme zcela sami, nebo nám je přiřadí státní svátek či ředitel školy. Tak jako tak se jedná o 3, někdy i 4 dny volna, které zajisté nechceme prosedět doma. Pokud pak máte trochu nadšení, cestovatelského ducha a něco málo peněz, můžete uspořádat akci, která se bude zážitkově vyrovnávat letním týdním (a více) čundrům. Jeden takový „šlapací výlet mimo hlavní sezónu“ jsme si udělali 3 kluci – cestovatel-amatér já, profesionální fotograf George a jeho bráchranc Štaflík – na Malou Fatru při slavnostech slavení svátku sv. Václava. Deníkový zápis jsem si pak připravil jako inspiraci pro případné zájemce, kteří nevědí, co by s několika volnými dny udělali.

25.9. 2009 pátek

Sraz máme na brněnském hlavním nádraží, všichni přicházíme včas, a tak kupujeme zpáteční jízdenku do Žiliny za povedených 500Kč na jednoho. Usedáme do vlaku, a protože je již odpoledne, dnes ani nic jiného nemáme v plánu. Cesta ubíhá rychle, překonáváme Slovenské hranice a potkáváme dvě děvčata, která jedou o něco nížeji – na Súlovské vrchy. Cestou do jejich koncové stanice (několik kilometrů před naší) je přesvědčujeme, ať jedou s námi, ale tehdejší ranní mrazíky je zřejmě odradily, a tak se s námi rozloučili, vyměnili jsme si kontakty a rozjeli se do jiného koutu Slovenska. Okolo

jedenácté večer jsme již v Žilině, vysedáme, přestupujeme na poslední vlak do Strečna, který jede asi 15 minut. Vystupujeme do úplné tmy, vlak odjíždí a nás zdraví zřícenina hradu Strečno, která se tyčí ve své majestátnosti nad kolem protékajícím Váhem. Chvilku šlapeme jakousi polní

modravo. Úvodní stoupání nás zavedlo do zříceniny Starý hrad, kterou prolézáme a pokračujeme dál. Odtud již budeme jenom a jenom stoupat, skoro celý den. V půlce cesty, která vede do dalšího záchytného bodu Chaty pod Suchým, kleji, že jsem si nevzal kraťasy a mám jenom dlouhé kalhoty, ale pohotový George mi jedny půjčuje, protože si vzal dvojce. Hned se mi jde lépe. Dorážíme na chatu, kde testujeme slovenský chmelový nápoj, ale raději pokračujeme, protože na tak krásném místě bychom klidně i přenocovali, ale jelikož je ještě před obědem, musíme jít. Podél

cestou ve směru našeho zítřejšího pochodu, nakonec zabočujeme na louku a znavení cestováním usínáme pod otevřeným nebem a zářícími hvězdami.

26.9. 2009 sobota

Rosy přes noc spadlo až až, a tak ani moc nedospáváme, ale sušíme spacáky. Rychle snídáme a před devátou ranní už pochodujeme směrem na hlavní hřeben nedaleké Malé Fatry. Sluníčko postupně prochází mlhou a za hodinku je již krásně

sjezdovky a následně lesem vybíháme na náš první kopec, kde se nám Malá Fatra (tedy jen její část) krásně otevře. Vrchol Suchý byl však plný lidí se stejným cílem jako my – strávit prodloužený víkend právě zde. Pokocháme se výhledem na Žilinu, ale pokračujeme po úzkém hřebínku plném krásných bílých skal dále, na Malý Kriváň, o kterém jsme si původně mysleli, že je ten Velký, nejvyšší vrchol Malé Fatry. Jde se nádherně, modravo nad hlavou, zlato-zelená tráva pod nohama a občas i ticho a klid. Poslední

metry nastoupeme a již jsme na Malém Kriváni, kde je i místo na stan pro ty, kteří již nezvládnou jít dále. To ale není náš případ, my se jenom občerstvíme, pozdravíme s turisty, kteří rovněž kopec pokořili, rozhlédneme se do kraje – vidíme monumentální skalnatý vrchol Velký Rozsutec – a pokračujeme dál. Stále se jde po hřebeni, ačkoli jsou výškové rozdíly velice znát. 300 metrů dolů, 400 metrů nahoru a pořád dokola. Sluníčko již ztrácí na síle a točí se na naše záda, když nás čeká závěrečné velké převýšení na nejvyšší vrchol Velký Kriván, který měří 1708 m. Klukům utíkám a čekám na vrcholu jako první, zatím stíhám vyzjistit, že na chatě, kam máme namířeno na přespání, je dost plno a kor, když je státní svátek v České republice. Nám to ale náladu nezkazilo, společně jsme se vyfotili, George si dal vrcholovou odměnu, pohledli jsme do vyhlášené Vrátné doliny a pokračovali jsme dle plánu. Sestoupili jsme na Chatu pod Chlebom, kde již několik desítek lidí je. Jdeme se dovnitř zeptat, zda-li je místo na přespání, ale je nám řečeno, že není, leda v jídelně, až všichni odejdou spát. Zatím se tedy občerstvujeme za poměrně slušné ceny (halušky – 3E, kafe 1E,...) a čekáme, co se bude dít dále. Spousta lidí čeká stejně, jako my, a tak máme trochu obavy. Někteří to vzdali a již rozdělali stany, jiní vytrvávají. Jako my. S tmou přichází velká zima, a tak se nejvíce lidí kon-

centruje právě uvnitř chaty. Škoda jen, že se někteří Češi neumějí chovat tak, jak bych si přál. V 23 hodin jsou pak všichni umlčení, rozeznání, vystěhováváme stoly a židle ven a uleháme na všech-

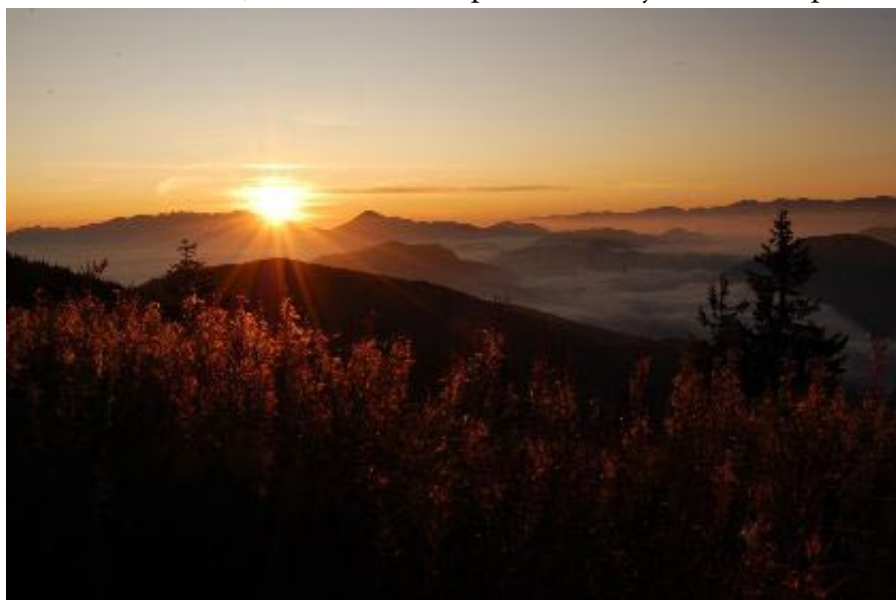

na volná místa, která jsou pod střechou. Chataři si to ještě fotí pro zajímavost, protože tolik lidí v chatě ještě neměli.

27.9. 2009 neděle

Ráno vstáváme dost brzo, abychom uvolnili jídelnu běžnému provozu. Najíme se, doplníme

zásobu vody a vyrážíme, dokud jsou všichni ještě na chatě, abychom je potom nepotkávali na hřebeni. Na úvod nás nečeká nic jiného, než si „zpátky“ vyběhnout včerejší naklesané metry, a tak se zahříváme hned ráno. Po pravici máme ale fantastické výhledy s inverzí do nitra Slovenska, nádhery. Dnes bude zkrátka zase parádně – plech. Dostáváme se na jednu z nejhezčích částí Malé Fatry, po úzkém hřebínku si to valíme každý svým tempem směrem k masivu Rozsutci, nejfotogeničtějšímu místu celého pohoří. Naproti Rozsutci se nachází vrch Stoh, na který jsme si chtěli vyjít, ale protože cesta vedla na světové straně, kam celý podzim sluníčko nesvítí, byla cesta hodně rozbahněná a společně se svou prudkostí tvořila poměrně nepříjemnou část. Raději jsme tedy kopec podešli a mířili rovnou na Velký Rozsutec. I tak nás čekalo cestou dost smekání, bahna na botách a nepříjemných pasáží. Konečně se však dostáváme na rozcestí přímo pod Velkým Rozsutcem, ani se nezastavujeme a vražednou rychlostí míříme nahoru. Batůžkáři okolo zírají s plnou pusou, když je na řetězech při cestě nahoru předbíhají těžkotonážní naložené batohy. Místo hodiny a půl jsme nahoru šplhali necelých 40 minut, a tak si dáváme zasloužený odpočinek. Trochu mě zarazilo, že oproti Velkému Kriváni, kde nebyl nikdo, tady je hlava na hlavě. Gor fotil o 106,

protože pořád bylo co. Oběd jsme si nemohli nechat na lepší místo. Po necelé hodině lebedění se zvedáme a pokračujeme dál, na rozcestí Medzirozsutce. Cesta je strmá a stále dolů, nahoru se valí proudy lidí, a tak jsme trochu rádi, že už tam nemusíme. Z původního plánu jít ještě na Malý Rozsutec padlo, poněvadž lidí bylo opravdu na řetězové cestě hodně a chvílemi to vypadalo, že se třeba ani 10 minut nehnou. Protože máme spoustu času k dobru, jen tak poleháváme, koukáme po přírodě, lidech, zvířatech a jenom tak se válíme. Až nám je to blbé, rozhodujeme

se pro pokračování v cestě. Dnes chceme dojít těsně nad vesnici, odkud zítra odjedeme směrem domů. Nějací dobří lidé nám radí, že je asi 40 minut chůze odtud bufet, kde se dá přespat, avšak po asi hodině a půl pochodu po neustálých kovových žebřících, nad vodopády, lávkách přes potoky a jinými chuťovkami začínáme silně pochybovat, zda si z nás nedělali legraci. Ale nakonec ne, objevujeme dřevěnou salaš, u které je tábořiště. Sice plné střepů, ale nějaká místa se tam pro naše nafukovací karimatky jistě najdou. Večříme, naposledy se díváme na bílé malofatranské skály a přichystáme si místo na poslední noc v přírodě, zítra již budeme zase ve velkoměstě mezi pouličními lampami, kde tak nádherné hvězdy rozhodně neuvídíme. Přejeme si dobrou noc a usínáme. To však ještě netušíme, že se nám přihodí něco, o čem si budeme vyprávět ještě 10 let. Přišel nás navštívit medvěd, očichal nám batohy, fuňel nad hlavami, potom si to maširoval po louce a asi po deseti minutách odešel. (více vám řekne v případě zájmu Štaflík) Chvilí ještě čekáme, rozsvěcujeme, děláme menší bugr, balíme a frčíme dolů do vesnice, z lesa pryč. Zjišťujeme, že jsem jediný, kdo má čelovku (George šíleně vybitou a Štaflík raději

žádnou), a tak je cesta ještě zajímavá. Po půl hodině docházíme na nějakou náves, kde si znovu usteleme a noc již v pohodě dospíme.

28.9. 2009 pondělí

Vstáváme opět brzy, balíme věci, přesouváme se na místní zastávku a rozhodujeme se, co dál. Já s Georgem jdeme stopovat do Žiliny, Honza počká na autobus. Nakonec se však všichni setkáváme na dohodnutém místě v Žilině, všichni jsme přijeli stopem, nakoupíme nějaké pohledy a jdeme na vyhlášenou pizzu, kde celou akci oslavíme. Potom se již jen přežraní dokutálíme do vlaku a necháme se odvést zpátky do Brna, kde nás již zase čekají povinnosti.

Doufám, že si někdy Malou Fatru pro svoje výletování vyberete a povyprávíte mi, jak se vám líbila.

W. NDRA

STALO SE NEDÁVNO

KRONIKA MOHYKÁNŮ

VÝPRAVA NA VRTULE A PÁR BUNKRŮ – 20.-21.4.2000

Sešli jsme se v celkem dost velkém počtu. Celkem jsme čítali rovných 20 odhodlaných průzkumářů. Andílek slíbil, že nás vezme do několika bunkrů, a tak byl každý vybaven baterkou pro průzkum podzemních pater těchto pozoruhodných objektů. Sraz byl generálním vůdcovským štábem stanoven na 7:00 u klubovny (naší). Samozřejmě Standa, s ohromným batohem své sestry, přišel o něco později, ale protože mu byl demokraticky přidělen kotlík, tak se od trestu upustilo. První den bylo úkolem dohrabat se až na Nový Hrádek, kde jsme měli domluvený nocleh v tamější sokolovně. První část cesty vedla podél Brtvy, až k jejímu prameni u Bačetína. Pár členů výpravy padlo za oběť nastroženým bažinám, ale většina přežila. Další krutou ranou pro krátkokalhotníky bylo příjemně bodající trní v podobě malin a podobných lahůdek. Následovala cesta z Bačetína do údolí vedoucího z Kounova do Bystrého. Po cestě jsme si zahráli šiškovou bitvu. Byly tři teamy, či spíše bojové jednotky. Jednu vedl Lachtoš, druhou Ježour a třetí Roman (Bobkin). Vždy dvě jednotky šli nic netušíce úzkým průsmykem lesem, když tu třetí jednotka tvr-

dě zaútočila šíškami. Kolik lidí stihli členové přepadající družiny pobít, tolik bodů. Zvítězili Bobkinové, druhí byli Ježourové a třetí Lachtoši. Ježour v boji utrpěl těžké zranění hlavy od kanónu zvaném Lachtoš Gěžža. Pokračovalo se tvrdým pochodem dál. Před Bystrým se uhlo na tzv. Rudou hvězdu a dál krásným údolím až na kopce poblíž Sněžného. Tam byl oběd. Pešek a spol.se naučili novou karetní hru, jejíž název raději nebudu publikovat. Hrál se na kytaru a bylo skvěle. Následovalo se letným směrem „kamsi na vrtule“, které nás neomylně směřovaly k Novému Hrádku. Když jsme k této větrné elektrárně dorazili, tak si Honza chvíli poležel s ostatními na kaniapi, ale poté jsme se již k místu našeho přenocování. Našli jsme to skvěle. (Po cestě jsme potkali

2 [dvě] děvčata –pozn. autora) Oťas sehnal klíče a zaplatil 400Kč za nocleh. Následovala pingpongová vřava a zdolávání umělé horolezecké stěny. Večer byl vyhlášen souboj v kopané mezi pondělím a pátkem. V normální hrací době vyhrálo pondělí 10:8. V nastaveném čase = kdo dá gól vyhrál, slavil úspěch pátek.

Ráno jsme se najedli, sbalili, odevzdali vše potřebné Sokolům a vyrazili na cestu. Andílek nás zavedl k opuštěným objektům těžkého opevnění. U dvou jsme udělali zevrubnou prohlídku podzemí. Anděl překypoval informacemi: ...vrtaná studna 50-120 metrů, 20 cm průměr...minometná střelba na tvrž Skutina...splachovací záchod bez zápachu, apod. Zastavila ho až krátká svačina a potom hurá maršem na Dobrošov. Stojí za zmínku, že Albi v průběhu dopoledne v klidu oznámil, že ztratil hodinky, asi v sokolovně. Když jsme se dovalili na Dobrošov, tak jsme dali oběd u srubu Zelený. Následovalo sejítí na Březinku a zevrubný popis ze strany Anděla. Díky jemu za skvělou exkurzi! Pak se už ale chýlil čas. V krutém běhu na náchodské nádraží jsme nakonec vlak stihli, takže vše dobře dopadlo!

NAZDAR! Oťas

ROZHOVOR S ...

...ŠÁRKOU ŠTEFLOVOU

1. Jaké byly Tvé skautské začátky, kdo nebo co Tě ke skautingu přivedlo?

Do skautu jsem začala chodit v roce 1999, kdy jsem se přestěhovala z Rychnova n. Kn. na Nový Hrádek a začala přemýšlet, co s volným časem.:-) O skautu jsem se dozvěděla od své sestřenky, která už tam chvíli chodila, a tak jsem začala s ní. Ta později chodit přestala a mně se tam začalo líbit čím dál víc.

2. Jak vzpomínáš na schůzky, když jsi byla ještě dítě? Máš nějaké zajímavé zážitky?

Nejvíc vzpomínek a zážitků mám ze schůzek, kdy jsme byly jako skautky rozdělené na Ještěrky, Poštołky, Včelky a Rosničky. Já jsem celou dobu chodila ve středu do Včelek a vzpomínám na to strašně ráda. Nejdříve nás vedla Áďa Peichlová a pak to po ní převzala Andy, kterou jsme asi

s Kafkou trošku zlobily, protože jsme pořád povídaly a moc nedávaly pozor. Ale snad se na nás za to nezlobí:-)

3. Pamatuješ na své vedoucí? Stala se některá z nich Tvým vzorem při vedení?

Do světlušek jsem nikdy nechodila, takže první vedoucí jsem měla až ve skautkách. Nejvíc asi vzpomínám na Haničku a Sáru. Ty mám spojené se svými skautskými začátky a vždycky jsem je obdivovala. Teď když sama vedu, tak vidím, kolik tomu musí člověk věnovat času a kolik to je někdy práce.

4. Zúčastnila ses několika táborů, na který nejraději vzpomínáš?

Já vzpomínám strašně ráda úplně na všechny tábory, mám s nimi spojené všechny své nejhezčí skautské zážitky a vždycky to pro mě byly nejhezčí tři týdny v roce. Nejraději asi vzpomínám na tábor Pána prstenů, celý tábor měl takovou tajuplnou atmosféru, úplně jsme se do toho vžili. A jestli jsem to dobře spočítala, tak je to i tábor, kde jsem udělala zkoušku Tři orlí pera. Doteď mě překvapuje, jak jsem těch dvacet čtyři hodin vydržela mlčet.

5. Můžeš se podělit o svůj nejsilnější skautský zážitek (ať už jako dítě, nebo jako vedoucí)?

Já si teď asi nevybavím, co byl můj nejsilnější zážitek. Jako dítě jsem jich měla tolik, že bych ani nevěděla, který vybrat. Ale skaut mám tak nějak spojený s dobrými kamarády a to je asi to, proč jsem tam tak ráda chodila a z táborů nechtěla domů. Co teď považuji asi za největší zážitek, tak to letošní tábor vlčat a světlušek. Hrozně moc se mi tam líbilo – děti, parta vedoucích, výborný jídlo...a asi i to, že jsem po čtyřech letech byla zase na táboře a že ten tábor byl na Záhoří, kde se

mi strašně moc líbí.

6. Mimo skaut jsi jako dítě měla zřejmě i další zájmy, které to byly?

Jako malá jsem vyzkoušela hodně činností a postupně přicházela na to, co mě baví a co ne. Víím, že jsem zkoušela hrát na kytaru i na flétnu, ale ani jedno mě nešlo, takže ani nebavilo:) . Odmala mě baví míčové hry, pamatuji se, že jsem chodila ve škole na různé sportovky apod. Asi v páté třídě jsem začala hrát volejbal, ale pak ho asi na pět let vystřídala házená. Mimo sport jsem hodně četla. Teď už mi na to moc času nezbyvá a docela mě to mrzí. Taky jsem několik let chodila na hodiny angličtiny, později i na němčinu a španělštinu..teď už mi ale připadá, že vše co jsem uměla, tak jsem zapomněla.

7. Známe Tě všichni ve skautu, i mimo něj, jako Šárku, měla jsi někdy vůbec nějakou přezdívku?

Já jsem si nikdy moc neuvědomovala to, že by mi přezdívka nějak ve skautu chyběla... Šárka jsem byla jediná, protože Šárce Kovářové se říkalo Sára. Občas někdo něco vymyslel, ale nikdy se nic neujalo nebo mně se ta přezdívka nelíbila.

8. Nyní děláš vedoucí u světlušek. Jak jsi k tomu vůbec přišla a co všechno Ti to přináší?

Světlušky jsem začala vést loňský rok s Kafkou a Kokinou, později i se Skotíkem. Dostala jsem se k tomu úplně náhodou a to když jsme byli minulé léto společně v Holandsku. Poslední večer se tam řešily organizační věci a Vašek se zeptal, jestli by

někdo neměl zájem pomáhat u Světlušek Tak jsem si řekla, že bych vlastně mohla, když jezdím na víkendy domů. Motivoval mě hlavně ten zájezd do Holandska, kdy jsem se zase vrátila mezi všechny ty lidi ze skautu a tak nějak mě začalo mrzet, že už s nimi přes rok vůbec nejsem.

9. Máš nějaký plán, co bys ráda se světluškami v blízké době podnikla a není to ta- jemství?

Nic zvláštního zatím v plánu nemáme, většinou se snažíme

plánovat výpravy, kam jet, kde přespat.. Na jaře čekají světlušky závody, tak se snažíme s holkami naučit vše, co je k tomu třeba a uvidíme, jak se jim to povede. J

10. Studuješ na vysoké škole, mnozí nevědí kde a co, můžeš se podělit o detaily? Máš už představu, čím by ses chtěla jednou v životě živit?

Už třetí rok studuji v Praze Vysokou školu ekonomickou, kde mám obor Mezinárodní obchod. Zezačátku mě to popravdě ani moc nebavilo, ale teď už mám konečně zajímavější předměty a ty horší už jsou naštěstí za mnou. Teď zrovna bych se měla učit němčinu a psát seminárky, ale nikdy se mi do ničeho nechce. Přesnou představu co bych chtěla dělat po škole nemám, ale zatím plánuju, že bych po škole ještě odjela někam do zahraničí, abych si zlepšila angličtinu a němčinu.

11. Víme o Tobě, že ráda sportuješ. Které sporty jsou tvé oblíbené, hraješ/hrála jsi je závodně a jezdíš/jezdila jsi na turnaje?

Ano, sportuji ráda, ale jsem docela jednostranně zaměřená. Asi pět let jsem hrála v Dobrušce házenou, se kterou jsme byly asi třikrát mistryně republiky. To jsme jezdily na zápasy a turnaje

skoro každý víkend, časově to bylo náročné. Pak jsem se vrátila zpátky k volejbalu, který jsem hrála dosud v Novém Městě. Teď už bohužel na to nezbývá čas, ale chodím třikrát týdně v Praze, tak jsem spokojená. Rekreačně ještě chodím na badminton a na squa-

sh. A taky jsem se díky Skotíkově dostala k tomu, že s nima každé léto jezdím na vodu:-) A jestli se to dá považovat u mě za sport, tak se učím jezdit na koni, které jsme si pořídili asi před dvěma lety. Hrozně mě to baví a nikdy bych neřekla, že to je tak namáhavé.

12. Cestuješ ráda? Kam by ses třeba v blízké budoucnosti chtěla podívat?

Cestuji moc ráda a můžu říct, že to je asi můj největší koníček. Od sedmnácti se snažím každé prázdniny někam jet a poznávat něco nového. Kam bych se chtěla jet podívat je do Portugalska, tam bych ale asi chtěla jet spíš studovat. I jsem přemýšlela jet se podívat do Papui –Nové Guinei, protože o této zemi píšu bakalářku. Ale je to zatím nereálné, hlavně finančně a taky tam není moc bezpečno.

13. Představ si, že máš možnost něco na dnešním světě změnit. Dokázala bys říct, co by to bylo?

Co bych chtěla změnit? Tak to je na závěr asi nejtěžší otázka. Já bych si přála, aby všechno co se děje, bylo spravedlivé. Ale vím, že to je úplně nereálné a svět takhle

nefunguje. Co si člověk „nevybojuje“ to nemá.

14. Chtěla bys něco čtenářům a příznivcům Totemu na konec sdělit?

Co vzkázat - že jsem moc ráda, jak nám ten skaut v Dobrušce funguje a jsem šťastná, že jsem jeho součástí:-)

SKAUTSKÝ ROK 2009/2010

Plán celostřediskových akcí (bez oddílových aktivit)

Kdy	Co	Určeno pro celé středisko a dále hlavně pro koho
3.10.09 so	Podzimní oheň +promítání tábory 09 u kluboven a v klubovnách	malé děti a rodiče včetně veřejnosti
6.+7.11.09 pá od 19 hod +so od 17hod ve velké klubovně	Cestovatelské večery promítání z expedic R+R apod. (Kavkaz, Austrálie, Norsko, Gruzie, Alpy, Kysucké Beskydy a další...)	Kdokoliv, koho zajímá vč. spřízněné veřejnosti
4.12.09 pá od 16:30 sraz v 16h-klubov.	Skautský Mikuláš pro členy v malé tělocvičně horní školy jako loni	Medáтка, světl.a vlčata + potěr registr. členů
28.-30.12.09 po-st	ZZ(Zmrzlouš Záhořský) – zimní táboření na Záhoří včetně parní sauny	R+R, OS a Klub přátel (a vůbec všichni, kdo nejsou měkoti)
9-10.1.10 so-ne	Tříkrálová sbírka (ve spolupráci s Farní charitou)	Všichni lidé dobré vůle
6.2.10 pátek od +/-16 hod sněmování, od +/-18 hod vše ostatní v sobotu 7.2. dotočná+úklidy	Výroční sněm volební následovaný veřejnou výroční schůzí vč. promítání z činnosti, táborů atd. v hlavní klubovně +VELKÝ OVAR prasečí včetně všech dalších pochutin, nápojů, muziky a koulování se v konárně, všech klubovnách a přilehlých prostorách	Krátké volby jsou pro oprávněné volitele, Výroční schůze a vše ostatní pro všechny reg. členy nad 15 let vč. Klubu přátel, partnerů a rodičů dětí +hejno hostů <i>(Poznámka: účast dětí po 18.hodině není příliš vhodná...)</i>
20.2.10 so	Skautský ples v dobrušském kulturním domě	veřejnost, hlavně však ta „skautováním šmrncnutá“
březen-červen Belvédér a Klubovny	Šití nových tee-pee Opravy a repase podsadáků	KPJ, R+R, rodiče a nejlepší Mohykáni a Slunečnice

10.4.10 so dopoledne Odpoledne klubovny Večer	Velký jarní úklid základny – dokončení z pátku 9.4. 90let Junáka v Dobrušce retro výstava, promítání atd. 90letý Jarní Oheň	Všichni vč. rodičů všech dětí a přátel, veřejnost
24.4.10 so	Přípravy na máj.slavnosti – májka,dřevo(obec.les+klub.)	Mohykáni, R+R, KPJ
30.4.10 pá k večeru	Stavění májky, společné focení v krojích při příležitosti 90 let Junáka + průvod, čarodějnice u kluboven+na náměstí+v parku	Celé středisko + široká veřejnost
1.5.10 so odpoledne	Skautský máj - hry pro děti (příp.festival dech hudeb) V parku či na náměstí či jinde	Široká veřejnost, hlavně děti a senioři
květen někdy v so někde v okrese	Svojsíkovy závody <i>okresní kolo</i> – <i>světlušky a vlčata</i>	světlušky a vlčata, příslušní činníci a věrní rodiče - odvozy
1.7.10 čt 7.30	Nakládání - odvoz na tábory –stavba tábora	KPJ, R+R,
4.-17.7.10 ne-so	Tábor skauti+skautky Tábořiště Orlické Záhoří	Mohykáni + Slunečnice
18.7.-31.7.10 ne-so	Tábor vlčata+světlušky Tábořiště Orlické Záhoří	Celá smečka + roj
1.8.-9.8.10 ne-po	Vegáč Záhořný (v so 8.8. oslavný táborák vč. masných hodů) na počest 90 let Junáka v Dobrušce	volnočasové táboření - roveři, činníci, skauti bývalí včetně rodin, přátel a psů
11.7.-18.7.10 ne-ne	Tábor Medáтка Tábořiště Mastý – farní chalupa	Medáтка

Změny vyhrazeny.

Zkratky/vysvětlivky pro veřejnost:

Medáтка = oddíl předškolních a čerstvě školních dětí 4-7 let

Vlčata a světlušky = chlapci a dívky ve věku 7-11 let

Skauti a skautky (Mohykáni a Slunečnice) = chlapci a dívky 11-15 let

R+R (Rovers a Rangers) = chlapci a dívky 16-26 let včetně činníků

OS (Oldskauti) = dospělí skauti a skautky bez omezení věku, pravidelně se scházející vč. činníků

KPJ (Klub Přátel Junáka) = všichni další činníci a registrovaní dospělí příznivci, kteří jakoukoliv formou pomáhají

POZVÁNKY

CESTOVATELSKÉ VEČERY

SKAUTSKÁ KLUBOVNA
V DOBRUŠCE
6.-7.11.2009

pátek:

19:00 KAVKAZ

Lenča a Tomáš

19:45 MALÁ FATRA

Ondra

20:00 AUSTRÁLIE

Benji

sobota:

17:00 NORSKO

Doktor

18:00 GRUZIE

Ježour

20:00 FR-IT ALPY

Štaflík

20:30 KYSUCKÉ

BESKYDY

Ježour

21:00 PARING,

CAPATINI

Ondra

změna programu a časů vyhrazena!!!

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

SOBOTA 28.11.2009

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

ZAČÁTKEM PROSINCE

- zápisy z činnosti oddílů
- autentický zápis světlušek z výpravy
- další tradiční rubriky a tipy
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Petr Poláček, Lenka Slavíková, Hana Benešová, Petr Lukášek, Ondřej Němeček, Veronika Štaffová

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Petr Poláček, Ondřej Němeček, Lenka Slavíková a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Veronika Štaffová

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Paprsky - Jiří Štaffa

**Opravdový přítel je ten, kdo Ti nabídne ruku
a dotkne se Tvého srdce.**

Walther